24 Ocak 1980 kararlarıyla uygulanmaya başlayan, yaygın olarak “12 Eylül” olarak adlandırılan Darbe, doğru, iyi, güzel olan her şeyi kirletti. “Atatürk” dedi, “müslümanlık” dedi, “demokrasi” dedi, “birlik” dedi, “huzur” dedi, “adalet” dedi, “kalkınma” dedi, “millet” dedi, “devlet” dedi, “seçim” dedi, dedi de dedi; yok ettiği tam da bunlardı. Sonra doğru, iyi, güzel ne varsa sahiplenip kendi yanlışını, kötülüğünü, çirkinliğini bunlar olarak benimsetti.

Haziran 2013’te, Türkiye’deki insan, Darbeye gününü gösteremedi ama kendine doğrunun, iyinin ve güzelin ne olduğunu gösterdi. Darbenin kendini güvenceye almak için ürettiği tezgah, yine sil baştan yapmak durumunda kaldı. Kendince Türkiye’yi, -ufak bir kaç rütuşla- 13 Haziran 2011’e geri döndürdü.

Bu Eylül’ün başında,”Bunlara baktığında için kararır. Hep aynı şeyler aynı frekansta tekrarlanır da tekrarlanır. Sanki güneşin altında yeni hiç bir şey yoktur.” (Tarihte döngü ve doğrultu) yazdım ve oturup seçim diye önceden kurulmuş sonuçları sandık sonucuymuş gibi çıkarma zanaatının icrasını ibretle seyrettim.

İçini karartmak istiyorsan “dön baba dönelim hacılara gidelim” ya da “benim oğlum bina okur döner döner yine okur” diye özetleyebileceğimiz, döngüsel “olgulara” bakmayı sürdür.

Eylül başı,”Bu döngülere varıp kendi kendini anlamsızlaştıran idealist tarih anlayışının yanı sıra, bir de tarihte gelişim doğrultusu gören tarih anlayışı vardır.” (Tarihte döngü ve doğrultu) diye yazdım bir de. Çirkin oyununa iyi aktör bulamayan, gittikçe daha rezil aktörlerle idare etmek zorunda kalan yönetmen, olanca çıplaklığıyla karşımızda. Benim baktığım bu açıdan Haziran 2013’ten geçen doğrultu; doğrunun, iyinin ve güzelin gelişimi ve bu gelişimin peşindeki milyonlarca insan görülüyor. Anlamsız biçimde önlerine eğdikleri başlarını iki ellerinin aralarına almışlar ama oradalar.